

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu, po sutkinji toga suda Jesenki Jurić Šojat kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužiteljice DEE DVORŠČAK, OIB: 90073302546 iz Zagreba, Benkovačka 2, zastupana po punomoćnici Ani Čopor, odvjetnici u Zagrebu, protiv tuženika PRIVREDNA BANKA ZAGREB d.d., OIB: 02535697732 iz Zagreba, Radnička cesta 50, zastupana po punomoćnicima iz Odvjetničkog društva Leko i partneri d.o.o., radi isplate, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene dana 16. rujna 2026. u nazočnosti punomoćnika tuženika, a u odsutnosti uredno pozvanog punomoćnika tužitelja, istoga dana,

p r e s u d i o j e

I. Nalaže se tuženiku Privrednoj banci Zagreb d.d., OIB: 02535697732, Radnička cesta 50, 10 000 Zagreb, isplatiti tužiteljici Dei Dvorščak, OIB: 90073302546, Benkovačka ulica 2, 10 000 Zagreb, po osnovi preplaćenih anuiteta zbog ništetnih odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi iznos od 2.517,97 € sa zakonskim zateznim kamatama koje teku na iznose kako slijedi:

- 01,88 € od dana 01.01.2014. g. do isplate,
- 01,87 € od dana 01.02.2014. g. do isplate,
- 01,87 € od dana 01.03.2014. g. do isplate,
- 01,86 € od dana 01.04.2014. g. do isplate,
- 01,85 € od dana 01.05.2014. g. do isplate,
- 01,85 € od dana 01.06.2014. g. do isplate,
- 01,84 € od dana 01.07.2014. g. do isplate,
- 01,83 € od dana 01.08.2014. g. do isplate,
- 01,82 € od dana 01.09.2014. g. do isplate,
- 01,82 € od dana 01.10.2014. g. do isplate,
- 01,81 € od dana 01.11.2014. g. do isplate,
- 01,80 € od dana 01.12.2014. g. do isplate,
- 01,80 € od dana 01.01.2015. g. do isplate,
- 01,79 € od dana 01.02.2015. g. do isplate,
- 01,78 € od dana 28.02.2015. g. do isplate,
- 01,77 € od dana 01.04.2015. g. do isplate,
- 01,77 € od dana 01.05.2015. g. do isplate,
- 01,76 € od dana 01.06.2015. g. do isplate,
- 01,75 € od dana 01.10.2015. g. do isplate,

s zakonskim zateznim kamatama tekućim od dospijeća svakog pojedinog iznosa po stopi koja se do 31. srpnja 2015. godine određuje za svako polugodište uvećanjem eskontne stope HNB-a koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu, uvećanoj za 5 postotnih poena, a od 01. kolovoza 2015. godine do 31.12.2022. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godinu dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunatoj za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećanoj za tri postotna poena koju kamatnu stopu utvrđuje HNB prema čl. 29. st. 2. i 8. Zakona o obveznim odnosima, a od 01.01.2023. do 29.12.2023. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za 3 (tri) postotna poena, a od 30. prosinca 2023. pa do isplate po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, koja referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, sve to u roku od 15 dana.

II. Nalaže se tuženiku Privrednoj banci Zagreb d.d., OIB: 02535697732, Radnička cesta 50, 10 000 Zagreb, isplatiti tužiteljici Dei Dvorščak, OIB: 90073302546, Benkovačka ulica 2, 10 000 Zagreb, po osnovi preplaćenih anuiteta zbog nišetnih odredbi o valutnoj klauzuli vezanoj za CHF iznos od 4.103,44 € sa zakonskim zateznim kamatama koje teku na iznose kako slijedi:

- 55,53 € od dana 01.01.2014. g. do isplate,
- 54,07 € od dana 01.02.2014. g. do isplate,
- 53,48 € od dana 01.03.2014. g. do isplate,
- 53,65 € od dana 01.04.2014. g. do isplate,
- 55,54 € od dana 01.05.2014. g. do isplate,
- 56,93 € od dana 01.06.2014. g. do isplate,
- 56,62 € od dana 01.07.2014. g. do isplate,
- 57,94 € od dana 01.08.2014. g. do isplate,
- 58,87 € od dana 01.09.2014. g. do isplate,
- 58,26 € od dana 01.10.2014. g. do isplate,
- 59,05 € od dana 01.11.2014. g. do isplate,
- 59,19 € od dana 01.12.2014. g. do isplate,
- 59,06 € od dana 01.01.2015. g. do isplate,
- 59,07 € od dana 01.02.2015. g. do isplate,
- 59,08 € od dana 28.02.2015. g. do isplate,
- 59,09 € od dana 01.04.2015. g. do isplate,
- 59,09 € od dana 01.05.2015. g. do isplate,
- 59,10 € od dana 01.06.2015. g. do isplate,
- 825,66 € od dana 01.10.2015. g. do isplate,

s zakonskim zateznim kamatama tekućim od dospijeća svakog pojedinog iznosa po stopi koja se do 31. srpnja 2015. godine određuje za svako polugodište uvećanjem eskontne

stope HNB-a koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu, uvećanoj za 5 postotnih poena, a od 01. kolovoza 2015. godine do 31.12.2022. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godinu dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunatoj za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećanoj za tri postotna poena koju kamatnu stopu utvrđuje HNB prema čl. 29. st. 2. i 8. Zakona o obveznim odnosima, a od 01.01.2023. do 29.12.2023. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za 3 (tri) postotna poena, a od 30. prosinca 2023. pa do isplate po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, koja referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, sve to u roku od 15 dana.

III. Nalaže se tuženiku Privrednoj banci Zagreb d.d., OIB: 02535697732, Radnička cesta 50, 10 000 Zagreb, isplatiti tužiteljici Dei Dvorščak, OIB: 90073302546, Benkovačka ulica 2, 10 000 Zagreb, po osnovi više obračunate preostale glavnice prilikom sklapanja Dodatku Ugovoru o kreditu broj 9011019461 iznos od 2.150,93 EUR sa zakonskim zateznim kamatama koje na navedeni iznos teku od 01.10.2015.g. do 31.12.2022.g. po stopi koja se za svako polugodište određuje uvećanjem kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, 01.01.2023.g. do 29.12.2023. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za 3 (tri) postotna poena, a od 30. prosinca 2023. pa do isplate po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, koja referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, sve to u roku od 15 dana.

IV. Nalaže se tuženiku Privrednoj banci Zagreb d.d., OIB: 02535697732, Radnička cesta 50, 10 000 Zagreb, naknaditi tužiteljici Dei Dvorščak, OIB: 90073302546, Benkovačka ulica 2, 10 000 Zagreb, troškove parničnog postupka 4.823,80 € sa zakonskim zateznim kamatama koje teku od dana 16.09.2026. pa do isplate po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, koja referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, sve to u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužiteljica u tužbi navodi da je s tuženikom sklopila Ugovor o kreditu dana 14.02.2006.g. pod brojem kredita 9011019461 na iznos od 48.150,75 CHF, sve u protuvrijednosti u kunama po srednjem tečaju banke na dan korištenja kredita. Ugovoren je rok otplate kredita od 25 godina.
2. U predmetnom Ugovoru u člancima 1.,4.,5.,6.,7., i 12. ugovorena je promjenjiva kamatna stopa i valutna klauzula vezana na švicarski franak, bez jasnih parametara po kojima bi tužiteljica mogla biti obaviještena i imati saznanja o konkretnim stopama i tečaju koji će se primjenjivati kako će mjesečni anuiteti dospijevati, niti je na iste mogla utjecati ili pregovarati s tuženikom, pa su tako i kamatna stopa i tečaj za vrijeme trajanja ugovornog odnosa više puta mijenjani na štetu tužiteljice.
3. Tužiteljica je dana 28.12.2015.g. s tuženikom sklopila Dodatak ugovora o kreditu broj: 9011019461, temeljem Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju ("Narodne Novine" 102/15; dalje ZID ZPK). Dodatkom ugovora o kreditu su odredbe iz Ugovora o kreditu izmijenjene u pogledu valutne obveze, kamatne stope i iznosa preostale neotplaćene glavnice, te je postignut Sporazum o raspolaganju preplatom.
4. Tužiteljica ističe kako su nišetne i nepoštene odredbe Dodatka ugovora o kreditu u dijelu u kojem se iste odnose na nišetne odredbe Ugovora o kreditu, točnije u dijelu u kojem su izračuni navedeni u odredbama Dodatka ugovora o kreditu dobiveni temeljem nišetnih odredaba Ugovora o kreditu.
5. U Dodatku ugovoru o kreditu prvenstveno je pogrešno obračunat iznos preplate po Ugovoru o kreditu, a u Dodatku ugovora o kreditu kao početni parametar izmijenjenog ugovornog odnosa utvrđen je iznos nedospjele/neotplaćene glavnice u CHF-u po Ugovoru o kreditu koji je zatim pretvoren u eure.
6. Iznos nedospjele/neotplaćene glavnice u CHF-u je pogrešno obračunat jer je tuženik primijenio nišetne odredbe Ugovora o kreditu u dijelu u kojem je ugovorena promjenjiva kamatna stopa i valutna klauzula jer je na glavicu izraženu u eurima također primijenio promjenjivu kamatnu stopu koju je primjenjivao na eurske kredite, a valutnu klauzulu u CHF-u je uzeo kao valjanu.
7. Stoga je iznos neotplaćene glavnice i iznos mjesečnog anuiteta izračunat u većem iznosu nego što bi to bilo kada bi se uzele u obzir uplate tužitelja tijekom cijelog kreditnog razdoblja do konverzije, te kada bi se uzela u obzir činjenica nišetnosti odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli u CHF-u.
8. Tužiteljica tvrdi da joj tužena prilikom utvrđivanja manje uplaćenog iznosa po osnovi preplate po valuti i kamati koju je učinila do tada nije priznala sve preplaćene iznose već je priznala preplatu koja je manja od stvarno izvršene preplate.
9. Stoga tužiteljica tužbenim zahtjevom koji je uređen podneskom od 14.03.2025.g. nakon dopunskog financijskog vještačenja potražuje preplate navodeći da je iz tablice na str. 5. i 6. dopunskog nalaza vještaka vidljivo da je iznos preplate po Dodatku ugovora od

30.09.2015. (u visini od 1.606,47 €) "pokriva" obračun kamata "na dug glavnice po razlici kamate" i "dug glavnice po razlici valute", sve do 01.01.2014. kada je saldo zakonskih zateznih kamata u eurima naveden pod datumom 01.01.2014. u iznosu od 1.613,16 €.

10. S obzirom na ovako ponovno preračunatu i utvrđivanu visinu tražbine tužiteljice, a uzimajući u obzir pravila o uračunavanju sukladno odredbi čl. 172. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne Novine" broj: 35/05, 41/08, 125/11, 78/15 i 29/18; dalje u tekstu ZOO) tužiteljica potražuje zakonske zatezne kamate na svaki pojedini preplaćeni iznos temeljem jednostrano promjenjive kamatne stope i temeljem jednostranog povećanja glavnice kamatu tekuću od 01.01.2014. pa do isplate.
11. Na ime razlike između plaćene kamate unutar svakog anuiteta po stopi koju je tuženik primjenjivao naspram početne ugovorene kamatne stope tužiteljica potražuje u visini glavnice od 2.517,97 €, kao i razliku tečaja za CHF kojeg je tuženik primjenjivao prilikom plaćanja svakog anuiteta naspram tečaja za CHF na dan korištenja kredita, a u visini glavnice od 4.103,44 € koliko iznosi stvarna preplata po osnovi tečajnih razlika.
12. Tužiteljica potražuje i preplatu s osnova manje priznate neotplaćene glavnice prema početnom tečaju i kamati, a koju tuženik nije priznao prilikom konverzije, a koja glavnica iznosi 2.150,93 €. Navedeni iznos tužiteljica potražuje s zakonskom zateznom kamatom od 01.10.2015.g.
13. Pravomoćnom presudom Visokog trgovačkog suda broj: PŽ-7129/13 od 13.06.2014.g. i pravomoćnom presudom Visokog trgovačkog suda broj: PŽ-6632/2017 od 14.06.2018.g. u toč. 2. potvrđena je presuda Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-1401/12 od 04.07.2013.g. kojom se utvrđuje da je između ostalih i ovdje tužena u razdoblju od 01.06.2004. do 31.12.2008.g. povrijedila kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita zaključujući Ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u Ugovorima o potrošačkom kreditiranju - Ugovorima o kreditima na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, te redovna kamatna stopa koja je promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom banke, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja predmetnih Ugovora nisu kao trgovci potrošače u cijelosti informirali o svim potrebitim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih Ugovora o kreditu, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana.
14. Povodom revizije tuženika u naprijed navedenom trgovačkom sporu Vrhovni sud RH je svojom presudom i rješenjem posl. broj Revt-249/14 od dana 09.04.2015.g. reviziju odbio kao neosnovanu, čime je jednostrano promjenjiva kamatna stopa utvrđena nepoštenom i ništetnom ugovornom odredbom.
15. Presuda Visokog trgovačkog suda RH pod poslovnim brojem PŽ-6632/17 je potvrđena presudom Vrhovnog suda RH pod brojem Rev-2221/18 od 03. rujna 2019.g., a kojim presudama je utvrđeno da je valutna klauzula nepoštena i ništetna iz razloga što tuženik nije na adekvatan i transparentan način informirao tužitelja o riziku intervalutarnih promjena u valutnoj klauzuli vezanoj za švicarski franak jer tužitelj kao prosječan potrošač ne raspolaže posebnim stručnim znanjem i nije bio svjestan rizika kojega

preuzima pa nije mogao niti procijeniti potencijalno znatne ekonomske posljedice koje je odredba o valutnoj klauzuli imala za njegove financijske obveze.

16. Stoga potražuje preplaćene iznose s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama koje teku od dospijeća svakog pojedinog iznosa pa do isplate uz naknadu troškova parničnog postupka s pripadajućom zakonskom zateznom kamatom.
17. U odgovoru na tužbu i tijekom postupka tuženik osporava osnovanost i visinu postavljenog tužbenog zahtjeva, te ističe prigovor zastare tražbine. Nadalje, navodi da nije sporno da je tuženik tijekom trajanja Ugovora o kreditu, mijenjao kamatnu stopu, međutim potrebno je u ovom postupku utvrditi jesu li promjene kamatne stope učinjene od strane tuženika bile opravdane i učinjene u skladu s načelom savjesnosti i poštenja, odnosno, je li tužitelju nastala šteta. Tuženik tvrdi da se u postupku kolektivne zaštite potrošača na općenit i apstraktan način ispitivalo je li određeno postupanje trgovaca protivno odredbama o Zaštiti potrošača ne ulazeći u konkretno ispitivanje pojedinačnih slučajeva. U predmetu Potrošač utvrđeno je da ugovaranje promjenjive kamatne stope jednostranom odlukom banke nije u skladu sa odredbama o zaštiti potrošača, ali u tom postupku nisu izvođeni dokazi radi ocjene jesu li banke pa tako i tuženik doista i zloupotrebljavale te odredbe na štetu potrošača. Ovo jasno proizlazi iz obrazloženja navedene presude Visokog trgovačkog suda iz koje se daje razumjeti da nije isključeno da su u pojedinačnim slučajevima banke predmetnu odredbu koristile sukladno načelu savjesnosti i poštenja, ali to nije bilo predmetom ispitivanja u postupku kolektivne tužbe imajući u vidu njen apstraktni i preventivni karakter.
18. Promjena kamatne stope tijekom trajanja ugovora o kreditu koja je učinjena po tuženiku nije posljedica tuženikove nesavjesnosti i nepoštenja, već objektivnih tržišnih okolnosti. Tuženik je kamatnu stopu mijenjao zbog opravdanih razloga, sukladno svojim uredno objavljenim i pristupačnim općim aktima. Prilikom sklapanja predmetnog ugovora o kreditu tuženik nije niti imao obvezu ugovarati egzaktnne parametre i metodu izračuna tih parametara koji utječu na odluku o promjene ugovorne kamate. Nije sporno da je tuženik koristio ugovorno ovlaštenje da temeljem svoje odluke mijenja kamatne stope onda kada je za to imao opravdani razlog vodeći se pri tome načelima savjesnosti i poštenja te zabrane zlouporabe prava.
19. Osim toga tuženik se i poziva na tržišne prilike, budući je rizik banaka koje su davale kreditne plasmane u RH bio veći od europskog tržišta, pa su stoga strane banke u RH hrvatskim državljanima naplaćivale veće kamatne stope, a koje su mogli naplaćivati jer su im to dopuštali pozitivni propisi.
20. Konačno navodi da ugovorne strane nisu sklopile ugovor s fiksnom kamatnom stopom već s promjenjivom kamatnom stopom, a što je među strankama neprijeporno, pa stoga tužitelju ne pripada zahtijevati da mu se vrate iznosi koje je platio kao da je sklopio ugovor s fiksnom kamatnom stopom.
21. Tuženik osporava da je valutna klauzula kao ugovorna odredba ništetna. Poziva se na odredbu čl. 84. ZZP/03 koja odredba propisuje da nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu Ugovora i cijeni ako su te odredbe jasne, lako razumljive i uočljive.

22. U prilog svom shvaćanju poziva se na presudu VSRH Revt-249/14 od 09.04.2015.g. i na presudu Suda Europske unije u predmetu C-186/16 od 20.09.2017.g. Tuženik drži da je ugovorna odredba o valutnoj klauzuli u predmetnim ugovorima o kreditu bila jasna, lako razumljiva i lako uočljiva i stoga ista ne može biti podvrgnuta testu poštenja.
23. Tuženik drži da se procjena razumljivosti, uočljivosti i jasnoće pojedine odredbe Ugovora ima ocjenjivati od slučaja do slučaja pa je tako u trenutku sklapanja Ugovora o kreditu tužitelj raspolagao s dovoljno informacija da može procijeniti potencijalno znatne ekonomske posljedice koje bi takva odredba o valutnoj klauzuli mogla imati za njegove financijske obveze.
24. Predmetni Ugovori o kreditu su solemnizirani kod Javnog bilježnika pa je stoga Javni bilježnik dužan po Zakonu prije solemnizacije rastumačiti tuženiku ugovorne odredbe.
25. Konačno tuženik ističe da je kredit konvertiran sukladno ZID ZPK/15, pa slijedom toga su tim Ugovorom o konverziji stranke isključivo po izboru tužitelja riješile sve svoje pravne odnose prije i poslije konverzije na način propisan Zakonom.
26. Naime, sklapanjem Dodatka Ugovor o kreditu je došlo do promjene valute kredita iz CHF u EUR, došlo je do promjene kamatne stope od datuma sklapanja Ugovora do sklapanja Dodatka ugovoru pa i ubuduće, utvrđen je preostali iznos neotplaćene glavnice kredita u eurima, te Sporazum o raspolaganju preplatom odnosno podmirenju manje uplaćenog iznosa.
27. Zaključno tuženik ističe da:
- iz svih relevantnih zakona koji uređuju poslovanje banaka kao i Zakon o zaštiti potrošača, Zakon o potrošačkom kreditiranju, Zakon o obveznim odnosima, Direktive EU 2008/48 koja dopušta ugovorene varijabilne kamate u potrošačkim kreditima, Direktive EU 93/13 te prema sudskoj praksi VSRH jasno proizlazi da je ugovaranje promjenjive kamatne stope dopušteno, pa je očito kako sama promjenjiva kamata nije niti ne može biti ništetna;
 - konkretno kamatne stope koje su bile primijenjene u konkretnom ugovoru određene su na temelju ugovorne ovlasti čiji je smisao prilagodba kamatne stope uvjetima na tržištu, pa se ne može smatrati da kamatna stopa nije određiva;
 - nijedna od primijenjenih kamatnih stopa ne prelazi zakonom najvišu dopuštenu stopu ugovorne kamate;
 - u konkretnom slučaju ugovorna volja stranaka je bila ugovaranje promjenjive, a ne fiksne kamatne stope i ugovaranje kredita s valutnom klauzulom;
 - valutna klauzula je Zakonom izričito dopuštena klauzula;
 - sklapanjem Dodatka ugovoru o kreditu izvršena je konverzija tj. kreditni odnos između stranaka je izmijenjen pa tužitelj nema osnovu za bilo kakav zahtjev za isplatu, budući je početni kredit u CHF-u prestao postojati u potpunosti nakon što je konvertiran, te iz razloga što je tužitelju predmetni ukupni iznos preplate utvrđen s osnova preračunatog tečaja, pridruženog preplati s osnova iznosa preplaćenih kamata uračunat prilikom konverzije.

28. Stoga, tuženik čineći nespornim da je kamatna stope ugovorena kao promjenjiva, te da je imao zakonsku ovlast jednostrano po svojoj odluci mijenjati visinu te kamatne stope kao i da je visina obveze po kreditu vezana uz valutu CHF bila jasna, lako razumljiva i uočljiva i ne može biti podvrgnuta testu poštenja, te je kredit konvertiran predlaže da sud tužitelja u cijelosti odbije s tužbenim zahtjevom uz naknadu troškova postupka.
29. O tužbenom zahtjevu tužitelja sud je odlučivao svojom presudom od 27.01.2022., a koja presuda je ukinuta rješenjem Županijskog suda u Zadru pod brojem GŽ-298/22 dana 25. lipnja 2024. tako da je ta presuda potvrđena u točkama I. i II. izreke, a tužiteljica je odbijena s tužbenim zahtjevom u pogledu točke III. izreke, te je predmetna presuda od 27.01.2022. ukinuta u točkama IV., V., VI. i VII. izreke i predmet je vraćen prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje, a iz razloga što prvostupanjski sud prilikom odlučivanja o zahtjevu za isplatu preplaćenih iznosa na temelju ništetnih ugovornih odredaba nije vodio računa o iznosu preplate koji je tužiteljici priznat prilikom konverzije kredita, a koji iznos proizlazi iz sklopljenog Dodatka ugovora o kreditu. Naime, Županijski sud navodi da iz Dodatka ugovora o kreditu od 28. prosinca 2015. proizlazi da ukupni iznos preplate iznosi 1.606,47 € koja će se koristiti za namirenje budućih anuiteta u valutnoj klauzuli u eurima koji će dospijevati nakon sklapanja Dodatka na način da se kod plaćanja budućih anuiteta iznos 50% dospjelog anuiteta namiruje preplatom sve dok se preplata u potpunosti ne iskoristi. Stoga je zadaća prvostupanjskog suda u ponovljenom postupku upotpuniti činjenično stanje te utvrditi je li iznos utvrđene preplate prilikom konverzije Ugovora o kreditu iskorišten za daljnju otplatu prema Dodatku ugovora o kreditu te donijeti novu zakonitu odluku.
30. U dokaznom postupku sud je pročitao Ugovor o kreditu sklopljen između stranaka pod brojem ugovora 9011019461 od 14.02.2006.g. (list 14-18 spisa), dodatak Ugovoru o kreditu od 28.12.2015. (list 36-41 spisa), pročitani su izračun konverzije kredita (list 43-49 spisa), otplatni plan kredita sa stanjem na dan 15.07.2016.g. (list 50-51 spisa), obavijest o stanju kredita na dan 31.12.2015. (list 52-58 spisa), pregled uplata po kreditu na dan 15.05.2019.g. (list 59-62 spisa), knjigovodstvenu karticu kredita (list 63-85 spisa), pročitani su Opći uvjeti poslovanja s građanima PBZ d.d. (list 111-119 spisa), informacije o načinu promjene kamatnih stopa (list 120-127 spisa), provedeno je financijsko vještačenje po stalnom sudskom vještaku FORENZIKA PRIMA d.o.o. (list 184-204 spisa), a na primjedbe tuženika sačinjena je dopuna nalaza i mišljenja vještaka FORENZIKA PRIMA d.o.o. (list 260-287 spisa), sačinjeno je dodatno drugo dopunsko vještačenje prema uputi Županijskog suda koje je sačinjeno dana 14.11.2024. (list 423-430), te je saslušana tužiteljica kao stranka.
31. Cijeneći rezultate dokaznog postupka prema odredbi čl. 8. Zakona o parničnom postupku sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev tužiteljice u cijelosti osnovan.
32. Među strankama je neprijeporno da je sklopljen Ugovor o kreditu broj 9011019461 od 14.02.2006.g. koji je solemniziran po javnom bilježniku kojim Ugovorom o kreditu je tužitelj kod tuženika ugovorio kredit kunske protuvrijednosti od 48.150,75 CHF po srednjem tečaju kreditora na dan korištenja. Ugovorena je redovna kamata 4,15% godišnje, promjenjiva, u skladu s Odlukom o kamatnim stopama kreditora. Rok otplate kredita je 300 mjeseci i namijenjen je za kupnju stana. Prema Ugovoru kredit se otplaćuje u jednakim mjesečnim anuitetima u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju kreditora za CHF važećem na dan plaćanja, a prema otplatnom planu koji će biti uručen

korisniku kredita po isplati kredita. Anuiteti dospijevaju na naplatu zadnjeg dana u mjesecu.

33. Nije sporno niti da se kamatna stopa tijekom ugovora mijenjala jednostranom odlukom banke i to od početne 4,15% godišnje do 5,60% godišnje, te da je kredit konvertiran dana 28.12.2015.g.
34. Neprijeporno je da između stranaka nisu bili ugovoreni parametri za promjenu kamatne stope.
35. Prijeporno je, je li tuženik postupao sukladno načelu savjesnosti i poštenja, te je li odluka o jednostranoj promjeni kamatne stope uzrokovala značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Prijeporna je osnovanost tužbenog zahtjeva tužitelja, je li nastupila zastara tužiteljeve tražbine unatoč pravnom shvaćanju VRSH u presudi Rev-2245/17 od 20.03.2018.g., te odnosi li se pravno utvrđenje iz presude donesene povodom tužbe za zaštitu kolektivnih prava i interesa potrošača i na tužitelja jer tužitelj nije bio stranka u toj kolektivnoj tužbi, neovisno od toga što je tuženik bio stranka te kolektivne tužbe.
36. Prijeporno je, je li odredba o valutnoj klauzuli u švicarskom franku upotrijebljena suprotno njenoj svrsi.
37. U odnosu na prijeporne činjenice između stranaka valja navesti da je izričitom odredbom čl. 502. c Zakona o parničnom postupku propisano da se fizičke i pravne osobe mogu u posebnim parnicama pozivati na pravna utvrđenja iz presuda kojim se prihvaćaju tužbeni zahtjevi iz kolektivne tužbe, kojom je utvrđeno da su povrijeđeni ili ugroženi zakonom zaštićeni kolektivni interesi i prava osoba koje je jača strana u postupku bila dužna štiti. U tom slučaju će sud biti vezan za ta utvrđenja u parnici u kojoj će se ta osoba na njih pozivati, a pri tome odredba čl. 502.c., a niti aktualne direktive Europske unije ne propisuju da bi i potrošač koji podnosi tužbu morao biti stranka tog kolektivnog spora.
38. Tužitelj se u ovoj parnici poziva na presude Trgovačkog suda RH, Visokog trgovačkog suda RH i presudu Vrhovnog suda RH, a kojim presudama je utvrđeno nesavjesno postupanje banaka kroz ugovaranje rizičnih kredita u valuti CHF s promjenjivom kamatnom stopom je potvrđeno u kolektivnom sporu pokrenutom od strane Hrvatskog saveza udruga za zaštitu potrošača protiv više poslovnih banaka, (među kojima je i tuženik), pravomoćnom presudom i rješenjem Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj PŽ-7129/13 od 13. lipnja 2014.g.
39. Zaključak o razlozima ništetnosti jednostrano promjenjivih kamata nalazi se na 62 stranici navedene presude i rješenja Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj PŽ-7129/13 od 13. lipnja 2014.g. *"U svakom slučaju, s obzirom na nespornu činjenicu da u ugovorima u kojima koriste predmetnu odredbu o promjeni kamatne stope tuženici nisu odredili referentnu stopu za koju se veže promjena početne kamatne stope, imajući u vidu da u vrijeme zaključivanja ugovora koji sadrže tu odredbu nije bilo propisano da ugovor u slučaju ugovaranja promjenjive kamatne stope mora sadržavati element za koji se veže promjena, te način promjene, banke su kao savjesni gospodarstvenici, rukovodeći se načelom savjesnosti i poštenja po ocjeni ovog suda, u interesu obje ugovorne strane, trebali odrediti elemente za koji se veže promjena i način njihove*

primjene. Umjesto toga, vodeći računa samo o svom interesu, neuvažavajući interese potrošača, iskoristivši činjenicu da nema propisa kojim to nalaže, banke su potrošačima nametnule ugovorne odredbe koje potrošače stavljaju u neravno pravan položaj, koji uzrokuju znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana i sve to na štetu potrošača, što je sve suprotno načelu savjesnosti i poštenja...."

40. Presuda i rješenje VTSRH potvrđeni su odlukom Vrhovnog suda Republike Hrvatske, pod brojem Revt-249/14 od 09. travnja 2015. godine.
41. **Jednostrano promjenjiva kamatna stopa** je utvrđena nepoštenom i ništetnom presudama Trgovačkog suda u Zagrebu pod brojem P-1401/12 od 04.07.2013., u presudi Visokog trgovačkog suda RH broj PŽ-7129/13 od 13.06.2014., presudom Vrhovnog suda RH broj Revt-249/14 od 09.04.2015., te presudom Ustavnog suda RH oznake U-III-2521/2015 od 13.12.2016.g. Time je jednostrano promjenjiva kamatna stopa utvrđena ništetnom po svim instancama sudova Republike Hrvatske.
42. **Valutna klauzula** je nezakonitom i ništetnom pravomoćno utvrđena presudom Trgovačkog suda u Zagrebu P-1401/2012 od 04.07.2013.g., a koja presuda je potvrđena presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske pod brojem PŽ-6632/2017 od 14.06.2018.g. a ova presuda je potvrđena presudom Vrhovnog suda Republike Hrvatske pod brojem Rev-2221/18 od 03.09.2019.g.
43. Prema odredbi članka 142. stavak 1. ZOO-a opći uvjeti koje odredi jedan ugovaratelj, bilo da su sadržani u formalnom ugovoru, bilo da se na njih ugovor poziva, dopunjuju posebne pogodbe utvrđene među ugovarateljima u istom ugovoru i u pravilu obvezuju kao i ove; dok je odredbom stavka 4. propisano da u slučaju neslaganja općih uvjeta i posebnih pogodbi, važe ove posljednje.
44. Nesporno je da Ugovor ne sadrži ni referentnu stopu (**referentna stopa jest osnovna kamatna stopa za kašnjenje s plaćanjem**) koja se primjenjuje na početnu kamatnu stopu ni precizan način utvrđivanja promjene kamatne stope pa je tako tuženik, koristeći ugovornu odredbu prema kojoj se kamata koja je ugovorena kao promjenjiva određuje prema odluci banke, mogao postupiti kako je htio tj. i savjesno i nesavjesno.
45. Po ocjeni ovog suda ugovorna odredba kojom se promjena kamatne stope čini ovisnom o odluci banke je jasna i lako uočljiva, ali nije razumljiva jer je jedino sigurno da visina kamatne stope ovisi isključivo o odluci banke, a ne navode se bilo kakvi kriteriji npr. iz Općih uvjeta poslovanja ili sl., već se promjena visine stope veže samo za odluku banke, a da li to možda podrazumijeva i primjenu nekih kriterija, u samom ugovoru nije navedeno.
46. Prema Presudi Europskog suda pravde od 30. travnja 2014. godine u predmetu broj C-26/13 navodi se da članak 4. stavak 2. Direktive 93/13 (koji iz testa poštenosti isključuje odredbe koje definiraju glavni predmet ugovora i adekvatnost cijene, pod uvjetom da su izražene jasnim i razumljivim jezikom) treba tumačiti na način da ugovorna odredba potrošaču ne mora biti samo gramatički razumljiva.
47. U konkretnom slučaju to znači da su u Ugovoru tužitelju morali na transparentan način biti objašnjeni razlozi i pojedinosti mehanizma promjene kamatne stope kao i odnos s drugim odredbama ugovora tako da on na temelju jasnih i razumljivih kriterija može predvidjeti ekonomske posljedice koje iz toga za njega proizlaze.

48. Odredba o promjeni kamatne stope je ključna ugovorna odredba, a ista je ovisna isključivo o odluci jednog ugovaratelja - banke, bez da su istodobno precizno određeni uvjeti promjenjivosti i referentna stopa za koju se veže promjena, pa ista odredba na taj način uzrokuje neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja, jer dolazi do situacije da vjerovnik jednostrano određuje obvezu dužnika koji promjenu ne može predvidjeti, a pravilnost promjene ne može niti provjeriti jer nema nikakvih egzaktnih kriterija. Stoga se zaista radi o znatnoj neravnoteži u pravima i obvezama između stranaka i to na štetu tužitelja jer su predmet i cijena bitni sastojci ugovora, a putem ove ugovorne odredbe tuženik je potpuno izbjegao utjecaj druge ugovorne strane na cijenu (kamate), što je suprotno odredbi članka 26. ZOO-a koja propisuje da je ugovor sklopljen kad su se ugovorne strane suglasile o bitnim sastojcima ugovora. ZZP niti ZOO ne navode nikakve posebne kriterije za ocjenu je li pojedina ugovorna odredba protivna načelu savjesnosti i poštenja a koje je načelo sadržano je u odredbi članka 12. ZOO-a kojom je propisano da su se u zasnivanju obveznih odnosa i u ostvarivanju prava i obveza iz tih odnosa sudionici dužni pridržavati načela savjesnosti i poštenja.
49. Načelo savjesnosti i poštenja općenito znači dasu sudionici obveznih odnosa dužni međusobno postupati obzirno i uvažavati interese obiju strana, pri tom vodeći računa o smislu i svrsi obveznog odnosa. Konkretno, kao mjerilo ponašanja procjenjuje se kako bi se ponašao prosječan čovjek ili prosječan potrošač s jedne strane odnosno, uredan i savjestan gospodarstvenik ili dobar domaćin s druge strane kada je riječ o profesionalnoj djelatnosti (pravni standard).
50. Prema odredbi članka 83. ZZP-a prilikom ocjene je li određena ugovorna odredba poštena uzimat će se u obzir narav proizvoda ili usluge koji predstavljaju predmet ugovora, sve okolnosti prije i prilikom sklapanja ugovora, ostale ugovorne odredbe, kao i neki drugi ugovor koji, s obzirom na ugovor koji se ocjenjuje, predstavlja glavni ugovor.
51. Imajući u vidu da je kamata cijena, da je cijena bitan element ugovora o kreditu te da mora biti određena odnosno određiva, već samim tim odredbu ugovora koju koristi tuženik, a na temelju koje se cijena određuje prema odluci banke (jednostrano) bez unaprijed formuliranog čvrstog kriterija za promjenu, ocijeniti je protivnom načelu savjesnosti i poštenja.
52. Kako je u odluci VTS-a posebno istaknuto „iako nije zabranjeno istovremeno ugovoriti valutnu klauzulu i promjenjivu kamatnu stopu, ta činjenica da obveza potrošača istovremeno ovisi o dva promjenjiva bitna elementa čini tu obvezu posebno rizičnom jer u vrijeme zaključenja ugovora potrošač ne zna koji iznos glavnice kredita izražene u kunama će biti u obvezi tijekom dugoročne otplate vratiti banci, a ne zna niti koju će cijenu (redovnu kamatu) za to platiti. Iznos glavnice kredita, koji je promjenjiv, a ovisi o odnosu švicarskog franka i kune, ne mogu unaprijed znati niti na njega utjecati ni banke ni potrošači, dok iznos cijene ovisi i o iznosu glavnice (koji je neizvjestan) i o visini kamatne stope, koja je tijekom postojanja obveze po ugovoru promjenjiva sukladno odluci banke, dakle vjerovnika. Zato već sama činjenica da u opisanoj situaciji drugi promjenjivi element o kojem ovisi visina obveze potrošača, kamatu, određuje banka jednostrano, uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača i to protivno načelu savjesnosti i poštenja“.

53. Nadalje, nepostojanje propisa koji nalažu bankama da u ugovoru o kreditu precizno utvrde uvjete promjenjivosti kamatne stope u relevantnom razdoblju ne daje tuženiku ovlaštenje da kamatnu stopu mijenja po svom nahođenju i time jednostrano mijenja visinu obveze tužitelja. Upravo u tome se i ogleda potreba primjene korektiva - načela savjesnosti i poštenja.
54. S obzirom na nespornu činjenicu da u ugovorima u kojima koristi predmetnu odredbu o promjeni kamatne stope tuženik nije odredio referentnu stopu, imajući u vidu da u vrijeme zaključivanja Ugovora nije bilo propisano da ugovor u slučaju ugovaranja promjenjive kamatne stope mora sadržavati element za koji se veže promjena te način promjene, banka je kao savjesni gospodarstvenik, rukovodeći se načelom savjesnosti i poštenja, po ocjeni ovog suda, trebala odrediti elemente za koji se veže promjena i način njihove primjene.
55. Umjesto toga, vodeći računa očito samo o svom interesu i iskoristivši činjenicu da nema propisa koji joj takvo što nalaže, banka je tužitelju kao potrošaču nametnula ugovorne odredbe koje ga stavljaju u neravnopravan položaj, koje odredbe prouzrokuju znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača što je suprotno načelu savjesnosti i poštenja.
56. Time je sud utvrdio da je postupanje tuženika u konkretnom slučaju bilo suprotno načelu savjesnosti i poštenja čime je došlo do značajne neravnoteže u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača.
57. Nadalje iz konkretnog Ugovora o kreditu jasno proizlazi kako se zapravo radi o kunskom kreditu koji je tek knjigovodstveno od strane tuženika iskazan kao kreditiranje u švicarskim francima. Tužitelj je naime kreditiran u kunama i sam kredit mu je isplaćen u kunama. U Ugovoru se u čl. 1. navodi kako se radi o isplati u kunskoj protuvrijednosti, a jedina valuta o kojoj su se tužitelj i tuženik dogovarali je jedino i uvijek bila kuna i ništa drugo. Troškovi obrade kredita naplaćeni su kunama kao i svi popratni troškovi koje je tužitelj snosio u vezi predmetnog kredita, a uostalom tuženik je procjenu kreditne sposobnosti tužitelja vršio u kunama, jer tužitelj prima plaću u kunama pa je i procjena visine mjesečne otplate vršena u hrvatskim kunama. Tuženik pri tome za plasiranje ovog kredita nije imao, niti je morao imati niti jedan jedini franak ili uostalom bilo koju drugu valutu osim kune, već je sredstva koja je dao tužitelju (kune) povukao iz depozita građana kojima je raspolagao.
58. Također švicarske franke niti je imao, niti je plasirao tužitelju. Ono što je tuženik napravio jest to da je pošto je kune plasirao tužitelju istovremeno povrat plasmana od strane tužitelja indeksirao, odnosno valutnom klauzulom vezao uz kretanje švicarskog franka na svjetskim monetarnim tržištima (tzv. hedžiranje), a da pri tom tužitelja nije niti izvijestio, niti upozorio kako time sudjeluje u visoko složenom financijskom poslu.
59. Sam mehanizam Ugovora koji je razradio, sastavio i ponudio tuženik je bio baziran na kombinaciji triju ugovornih odredbi koji su u zajedničkom djelovanju, a suprotno načelu savjesnosti i poštenja na štetu tužitelja uzrokovale značajnu neravnotežu u pravima i obvezama i to na način da je tužitelj plaćao znatno povećane mjesečne anuitete, a da je pritom njegova mjesečna i ukupna obveza po kreditu umjesto da se smanjuje, rasla. Tužitelju se naime usprkos redovitoj otplati kredita povećavala kamata i mjesečna rata i ukupna glavnica duga.

60. Ključna odredba u samom mehanizmu Ugovora je pritom odredba o valutnoj klauzuli u švicarskom franku, koja je klauzula upotrijebljena suprotno njenoj svrsi i cilju na način da je u istu ugrađena valuta švicarski franak.
61. Ugrađujući baš švicarski franak u valutnu klauzulu, a preko nje u Ugovor tuženik je postupio i formirao ovaj ugovorni odnos suprotno zakonskim odredbama i svrsi samog prava ustanovljenog tim odredbama, te je na ovaj način povrijedio načelo ravnopravnosti sudionika u obveznom odnosu iz čl. 3. Zakona o obveznim odnosima (dalje ZOO) načelo savjesnosti i poštenja iz čl. 4. ZOO-a, načelo zabrane zloupotrebe prava iz čl. 6. ZOO-a, načelo jednake vrijednosti činidaba iz čl. 7. ZOO-a, te načelo zabrane prouzročenja štete iz čl. 8. ZOO-a koja načela su konkretizirana i sankcionirana ništetošću u odredbi čl. 81. st. 1. i 87. st. 1. Zakona o zaštiti potrošača (dalje ZZP/03), a sve ovo na način da je tuženik postupajući s aspekta jače ugovorne strane tužitelju nametnuo odredbu koja ga dovodi u neravnotežan položaj te mu u konačnici nanosi štetu.
62. Druga nepoštena odredba je odredba o promjenjivoj kamatnoj stopi koja se stopa mijenja sukladno jednostranoj odluci banke, dakle odluci koja nije podložna nikakvoj kontroli, niti ugovorne strane, niti neke treće nepristrane strane ili tijela. Time je tuženik ugovorenu kamatnu stopu koja prema izričitoj odredbi čl. 1022. ZOO-a čini bitan sastojak Ugovora o kreditu mijenja samovoljno bez ikakve suglasnosti tužitelja ignorirajući ga pritom kao ravnopravnu ugovornu stranu. Ugovorna kamata i obveza tužitelja prilikom primjene jednostrano promjenjive kamatne stope može se od strane tuženika povećati bilo kada i bilo koliko, a ta jednostrana promjenjiva kamatna stopa je ugovorena u čl. 4. Ugovora o kreditu.
63. Treća nepoštena odredba koja je tvorila mehanizam Ugovora je ona o anuitetnoj otplati. Odredba o anuitetnoj otplati znači da tužitelj u prvim godinama kredita otplaćuje uglavnom kamate, a tek nakon toga glavnice i ova odredba iako sama po sebi dopuštena ugovorna odredba je upravo ta koja je dodatno omogućila tuženiku da jednostranim i nezakonitim povećanjem kamata nezakonito i protupravno povećava obvezu tužitelja kako kroz kamate tako i usporenjem otplate glavnice, a koja glavnica je i sama rasla zbog činjenice što je bila povezana uz valutu švicarski franak, a koji tečaj švicarskog franka se povećavao.
64. Kada se ovaj mehanizam Ugovora sa nepoštenim odredbama (valutna klauzula, jednostrano promjenjiva kamatna stopa, aprecijacija švicarskog franka i anuitetna otplata) stavio u funkciju na način da se svi elementi kontinuirano mijenjaju odnosno povećavaju, tužitelj je suprotno čl. 6. ZOO-a (načelo jednake vrijednosti činidaba) ostvarivao pravo iz obveznog odnosa suprotno svrsi zbog koje je ono propisom ustanovljeno ili priznato i to na štetu tužitelja, sve suprotno čl. 81. st. 1. ZZP/ 03 i čl. 96. st. 1. ZZP/ 07 i to iz razloga što je istovremeno rasla i kamata i glavnica obveze kao i sam anuitet pa je tužitelj plaćao anuitete koji su bili bitno veći od početno ugovorenih.
65. Jednostrano i samovoljno povećanje same kamatne stope i povećanje glavnice zbog povišenja tečaja švicarskog franka je dovelo do dvostrukog povećanja kamata s dva osnova, a takav ugovorni mehanizam je sukladno odredbama čl. 81. st. 1. i 87. st. 1. ZZP/03 i čl. 96. st. 1. i čl. 102. st. 1. ZZP/07 ništetan, a ništetan je i prema odredbi čl. 322. ZOO-a te prema odredbama čl. 295. i 296. ZOO-a.

66. Predmetni Ugovor o kreditu valja sagledati i u smislu Općih uvjeta ugovora o kreditu kako je to određeno čl. 295. i čl. 296. ZOO-a jer se radi o Ugovoru unaprijed sastavljenom za veći broj Ugovora koje jedna ugovorna strana-sastavljač, nudi drugoj ugovornoj strani Ugovor po principu uzmi ili ostavi.
67. Stoga tužitelj sve da mu je i bila pružena prilika da išta kaže o predmetnom Ugovoru ne bi mogao postići da se bilo što u predmetnom Ugovoru mijenja. Takvi ugovori su tipski ili adhezijski ugovori, a takvi ugovori su ništetni ukoliko su sastavljeni suprotno načelu savjesnosti i poštenja i prouzrokuju očiglednu neravnopravnost u pravima i obvezama strana na štetu suugovaratelja, sastavljača ili ugrožavaju postizanje svrhe sklopljenog Ugovora, čak i ako su Opći uvjeti koji ih sadrže odobreni od nadležnog tijela.
68. Da je takvo postupanje banke nepošteno utvrdio je Sud Europske unije u svojoj odluci u predmetu C-186/16 Andricuic i dr. protiv Banca Romaneasca SA, a koja presuda obvezuje i ovaj sud. U toj presudi Sud Europske unije utvrđuje da je banka bila dužna potrošaču detaljno objasniti kako funkcionira kreditni paket do te mjere da mu je morao ako je potrebno kroz simulacije demonstrirati kako će moguće promjene tečaja posebno povezane uz moguće promjene kamatne stope utjecati na njegove mjesečne rate te ukupnu kreditnu obvezu i kroz koje točno mehanizme.
69. Slijedom navedenog, a imajući u vidu da su bitne odredbe Ugovora o kreditu, nepoštena ugovorna odredba o valutnoj klauzuli u valuti švicarski franak, te nepoštena ugovorna odredba o jednostrano promjenjivoj kamatnoj stopi ništetne od samog početka, tj. od kada su ugovorene valjalo je utvrditi ništetnost pojedinih odredaba Ugovora o kreditu.
70. Istaknuti prigovor po tuženiku da je nastupila zastara tražbine je neosnovan iz razloga što je presudom Vrhovnog suda Republike Hrvatske u predmetu Rev-2245/17 od 20.03.2018.g. jasno navedeno da se pokretanjem parničnog postupka za zaštitu kolektivnih interesa potrošača prekida zastara na temelju čl. 241. ZOO/05, te zastara individualnih restitucijskih zahtjeva počinje teći ispočetka tek od pravomoćnosti sudske odluke donesene u povodu te tužbe.
71. Kako je pravomoćna presuda Trgovačkog suda u Zagrebu broj P-1401/2012 od 04. srpnja 2013. postala pravomoćna dana 13.06.2014. donošenjem presude VTS-a PŽ-7129/13, počeo je toga dana teći zastarni rok od 5 godina, a kako je tužba u ovom predmetu podnesena dana 12. lipnja 2019.g. to nije nastupila zastara tražbine tužitelja.
72. Istaknuti prigovor po tuženiku da je nastupila zastara tražbine je neosnovan jer je sud u toč. I. i II. izreke presude sud utvrdio ništetnost odredaba Ugovora o kreditu dijelu u kojem je ugovorena otplata kredita uz promjenjivu kamatnu stopu i korištenje valutne klauzule vezane za tečaj CHF-a., pa slijedom toga na ovaj slučaj se i primjenjuje Pravno shvaćanje VSRH broj Broj: Su-IV-47/2020-2 od 30.01.2020. u kojem je navedeno da:

Zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz članka 323. stavak 1. ZOO/05 (članak 104. stavak 1. ZOO/91) kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora."

73. Ovim pravnim je shvaćanjem pomaknut trenutak početka tijeka zastare za zahtijevanje povrata ispunjenog i to u korist stranke koje je ispunila ništetni ugovor. Prema tom shvaćanju zastara počinje teći od trenutka pravomoćnosti odluke kojom je utvrđena ništetnost ugovora, a ne od trenutka ispunjenja obveze iz nišetnog ugovora.
74. U odnosu na nesporno provedenu konverziju (sukladno odredbama Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju „Narodne novine“ broj: 102/15; u daljnjem tekstu: ZIDZPK) ovaj prvostupanjski sud pronalazi kako sama činjenica provođenja konverzije ne može isključiti pravo i mogućnost potrošača na restituciju u pogledu onog ugovornog uređenja koje je utvrđeno nepoštenim i posljedično ništetnim.
75. Ovo stoga jer suprotno stajalište ne proizlazi niti iz samih odredaba ZID ZPK –a kao niti iz odredaba ZZP-a u pogledu zaštite potrošača odnosno općih odredbi ZOO-a. Naime, ukoliko su određene ugovorne odredbe utvrđene ništetnima, potrošača valja dovesti u situaciju koja će ispraviti posljedice takvog nepoštenog ugovaranja. U postupcima u kojima stranke nisu provele konverziju takvo postupanje je olakšano činjenicom da su nepošteno ugovorene odredbe egzistirale tijekom čitavog trajanja otplate (u slučaju da je kredit otplaćen prije stupanja na snagu konverzije) ili činjenicom da potrošač nakon mogućnosti provođenja konverzije nije pristao na istu. Međutim, u slučaju poput ovog koji je predmetom postupka (tj. kada je potrošač pristao na konverziju) potrebno je utvrditi kakav je njezin učinak na ugovorne odredbe koje su naknadno utvrđene nepoštenim i posljedično ništetnim.
76. Pri tome je bitno naglasiti da izračun i način na koji je provedena konverzija polazi od metodologije koja je potpuno različita od one primijenjene u ovom postupku (tj. glede nepoštenog ugovaranja valutne klauzule i promjenjive kamatne stope). Ovo stoga jer konverzija i njezin izračun nije polazila od nepoštenog ugovaranja navedenih ugovornih odredbi, već od toga da se jedan bankarski proizvod (kredit ugovoren s valutnom klauzulom CHF) konvertira tj. denominira u posve drugi bankarski proizvod (kredit denominiran u EUR) a sve sa svrhom da bi se potrošači zaštitili od posljedica ugovornih odredbi koje su plaćanje vezale uz CHF. U tom smislu je odredbom čl. 19. b i ZIDZPK –a propisano da:
- „Konverzija kredita denominiranog u CHF u kredit denominiran u EUR i kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF u kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR podrazumijeva konverziju kredita radi promjene valute, odnosno valutne klauzule u kojoj je denominiran i provodi se na način da se položaj potrošača s kreditom denominiranim u CHF izjednači s položajem u kojem bi bio da je koristio kredit denominiran u EUR, a položaj potrošača s kreditom denominiranim u kunama s valutnom klauzulom u CHF izjednači s položajem u kojem bi bio da je koristio kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR.“* Dakle, kako provođenje konverzije i izračun temeljem kojeg je ona provedena (čl. 19 c ZIDZPK –a) nisu polazili od nepoštenosti ugovaranja valutne klauzule i promjenjive kamatne stope, već ispravljanja položaja u kojem su se našli ugovaratelji koji su ugovorili kredite denominirane u CHF u odnosu na one koji su takve kredite ugovorili u valuti EUR, to je u svakom konkretnom slučaju potrebno utvrditi da li je provođenje konverzije dovelo do pravične ravnoteže u ugovornim odnosima između stranaka, odnosno pitanja da li je konverzija u cijelosti ispravila neravnotežu koja je nastala u slučaju utvrđenja nepoštenosti ugovornih odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli. Ako to

nije slučaj, tada potrošači moraju imati pravo ostvarivanja pune zaštite te konverzija ne može smanjiti stupanj zaštite koji im pripada obzirom da zakon temeljem kojeg je konverzija provedena nije isključio mogućnost potrošača na ostvarivanje restitucije temeljem nepoštenih ugovornih odredbi.

77. Takvo stajalište proizlazi i iz standarda ustanovljenog u okviru jurisprudencije Europskog suda (predmet C-118/17 Dunai od 14. ožujka 2019., ECLI:EU:C:2019:207.) ali i stajališta Vrhovnog suda Republike Hrvatske rješenjem broj Gos 1/2019-36 od 4. ožujka 2020. kojim je naveo da: *".....bez obzira na naknadno sklapanje sporazuma o konverziji, treba reći da se u rješenju Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj: Rev-2868/2018-2 od 12. veljače 2019. Vrhovni sud Republike Hrvatske izjasnio da bez obzira na sklapanje dodatka ugovora o kreditu tužitelji imaju pravni interes i ovlašteni su tražiti ništetnost pojedinih ugovornih odredbi, kako bi na temelju toga mogli ostvariti neka eventualna prava koja im pripadaju, a mahom je riječ o kondemnatornim novčanim zahtjevima..."*.
78. Naime cilj ZID ZPK iz 2015.g. nije bio obešteti tužitelja kao potrošača, niti je taj Zakon propisao da banke imaju vratiti korisnicima kredita u švicarskim francima do tada preplaćene kamate, niti je vršio obeštećenje korisnika kredita u švicarskim francima na način da bi banka vratila korist koju je stekla na temelju nepoštenih i ništetnih Ugovora o kreditu, odnosno nepoštenih i ništetnih ugovornih odredbi o valuti švicarski franak i kamati, a na način da potrošača vrati pravno i činjenično u početni položaj, već je cilj bio izjednačiti korisnike kredita u švicarskim francima s korisnicima kredita u valuti Euro. Time je izračun konverzije kredita do dana konverzije 30.09.2015.g. napravljen upravo uz uvažavanje i primjenu odredbi o valuti švicarski franak i odredbi o kamatnoj stopi koja se mijenja odlukom banke, pa je predmet konverzije bila valutna klauzula- švicarski franak kao valjana, te su u konverziji primijenjene iste nepoštene kamatne stope koje se mijenjaju jednostranom odlukom banke baš kao i u kreditima u švicarskim francima, dok se nakon 30.09.2015. otplata kredita nastavlja uz primjenu valutne klauzule, sada u valuti euro i sada sa pro futuro novo definiranom kamatnom stopom na način da je ona opet promjenjiva u skladu s Općim uvjetima banke i ponovo određena samovoljno od strane tuženika po principu "uzmi ili ostavi".
79. Konverzija kredita je napravljena prema kalkulatoru konverzije koju je dao ZID ZPK iz 2015.g. u odredbama toga Zakona odnosno čl. 19.c. kojom odredbom je propisan način izračuna konverzije kredita, te je st. 1. propisano da konverzija kredita podrazumijeva konverziju radi promjene valute odnosno valutne klauzule u kojoj je denominiran i dan je način izračuna u toč. 1.,2.,3. i 4. tog članka.
80. Ono što je banka stvarno napravila i kako je provedena konverzija je to da je banka zatečenu glavniciu koja je bila na dan 30.09.2015.g. smatrala početnom glavnicom. Da bi banka mogla napraviti konverziju, ona je napravila projekciju kredita u eurima kakav bi taj kredit izgledao da je otpočetak bio u eurima, što znači stabilna valuta koju štiti HNB i gdje se ne mijenja tečaj, ali je na tu projekciju kredita primijenila jednostrano promjenjivu kamatnu stopu koja je u isto vrijeme bila na eurske kredite.
81. Znači banka je smatrala početnom glavniciu onu zatečenu glavniciu dužnika u CHF-u koja je zatečena na dan 30.09.2015. i tu zatečenu glavniciu je zatvarala prema projekciji kredita sa stvarnim uplatama tužitelja, a koje stvarne uplate su na dan 30.09.

2015. u sebi sadržavale i ništetnu jednostrano promjenjivu kamatnu stopu i ništetnu valutnu klauzulu.

82. Dakle banka je prilikom konverzije napravila projekciju kredita kao da je on otpočetak bio u eurima, obračunala je promjenjivu kamatnu stopu kakvu je u isto vrijeme primjenjivala na eurske kredite i taj fiktivni otplatni plan je zatvarala sa stvarnim uplatama koje je tužitelj učinio do tada i tako je utvrđeno je li potrošač štogod preplatio po kreditu ili je banci nešto ostao dužan. Nastala preplata se nije vraćala potrošaču, već se koristila za podmirenje budućih obveza po konvertiranom kreditu.
83. Stoga prilikom konverzije banka ni na koji način nije utvrdila do tada učinjene preplate po kamati i valuti, već se uspoređivao početni otplatni plan kredita u CHF-u s početnim fiktivnim euro kreditom kakav bi bio, pa se preplata utvrdila na temelju razlike stvarnog otplatnog plana u švicarskim francima i projiciranog otplatnog plana kredita u euru kakve je banka nudila u isto vrijeme drugim potrošačima i utvrdila se razlika između ta dva otplatna plana koja je mogla nastati ili su potrošači bili u konačnici još platiti banci neki dodatni iznos.
84. Kako je već rečeno cilj ZID ZPK/15 nije bio obešteti dužnike već izjednačiti potrošače čiji su krediti bili denominirani u švicarskom franku sa potrošačima koji su kredite imali denominirane u Euru, a niti jednom jedinom odredbom ZID ZPK/19 nije bilo određeno obeštećenje dužnika u CHF-u.
85. Konverzija se odnosi isključivo na ugovorne odnose koji su proizašli iz predmetnog kredita, a niti jedna odredba ZID ZPK-a ne širi primjenu konverzije na druge-izvanugovorne odnose, poput stjecanja bez osnove, o čemu je riječ kod kondemnatornih tužbenih zahtjeva kojima se potražuju preplaćeni tečaj, kamata i zatezne kamate.
86. Aneksima / sporazumima / dodacima kojima je konverzija provedena reguliran je samo ugovorni odnos za period nakon konverzije, a njima se ne rješava pitanje preplaćenih kamata i tečajnih razlika za period do konverzije, što je predmet ovog tužbenog zahtjeva radi čega tužitelj ima pravo na preplatu po kamati i valuti iako je kredit konvertiran.
87. Pregledom Dodatka ugovora o kreditu sud je utvrdio kako se tužitelj nigdje nije odrekao svojih potraživanja, niti se odrekao prava na potpuno obeštećenje, niti se odrekao tužbe i sudske zaštite, niti je bilo kakvo odricanje bilo propisano Zakonom.
88. Štoviše, u čl. 41. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne Novine" 41/14, 110/15 i 14/19) propisano je kako se potrošač ne može odreći svojih prava niti mu se ista mogu ograničiti, a slično je propisano i u samom ZID ZPK /15 u čl. 19.e. gdje je bankama bilo zabranjeno da u Dodacima ugovora ugovaraju odricanje od bilo kakvih potrošačkih prava.
89. Konačno tuženici u čitavom nizu predmeta plasiraju tezu da je tužitelju prilikom konverzije nešto isplaćeno i da je on na nekom imaginarnom dobitku, a što je potpuno netočno i ne odgovara činjeničnom stanju kojeg se lako utvrđuje provedenim vještačenjem.

90. Temeljne postavke o posljedicama ništetnosti promjenjive kamatne stope (PKS) i valutne klauzule CHF, vezano za konvertirane CHF kredite, su sljedeće:
- Ništetnost promjenjive kamatne stope i valutne klauzule CHF, vrijedi od početka ugovornog odnosa, pa tako i na dan konverzije.
 - Budući da su, kako na početku ugovornog odnosa, tako i na dan konverzije bili ništetni i promjenjiva kamatna stopa i valutna klauzula CHF, to znači da uopće nije postojala glavnica u CHF iznosima, nego je na dan konverzije jedina postojeća glavnica bila ona na koju nije utjecao niti rast tečaja, niti rast kamata.
 - Za glavnicu s izuzećem ništetnih odredaba bilo je potrebno uplatiti samo iznose anuiteta utvrđene na dan realizacije svakog pojedinačnog CHF kredita, pa onda nije bilo moguće u konverziji iskoristiti nikakve preplate kamata i tečaja da bi se zatvarala nekakva euro glavnica koja je, dapače, i dalje bila veća od pravilno utvrđene glavnice bez utjecaja rasta tečaja i rasta kamata, a i novi anuiteti i dalje su bili veći od početno utvrđenih anuiteta.
91. Ravnoteža prava i obveza ne znači da se potrošači u kreditima sa švicarcima svedu na potrošače s euro kreditima nego ravnoteža prava i obveza znači da se ništetne ugovorne odredbe izuzmu bez zamjene drugima, a to bi značilo da otpočetak ugovornog odnosa, pa tako i na dan konverzije vrijede samo početne postavke, početna glavnica u kunama i početna kamatna stopa koja je ugovorena u Ugovoru, pa tako i na dan konverzije vrijedi samo preostala glavnica do koje se stiže primjenom početne kamatne stope i početnog kunkskog iznosa kredita, dok sve plaćeno iznad toga pripada potrošaču zajedno sa zateznim kamatama. Pretvaranjem CHF kredita u euro kredit, ta ravnoteža nije uspostavljena nego je stvorena neravnoteža u odnosu na početne postavke bez ništetnih odredaba.
92. U konkretnom slučaju je sud i financijskim vještačenjem provjerio da te ravnoteže nema, jer nije konvertirana početna glavnica nego zatečena glavnica koja je u sebi sadržavala sva ništetna povećanja kamatne stope i sva ništetna povećanja tečaja CHF-a i još je utvrđena preplata.
93. Nepoštenje tuženika se još jednom potvrđuje sa njegovim zahtjevom da se njemu prizna ono što je tužitelju morao priznati primjenjujući striktno odredbe ZID ZPK, jer tuženik priznavajući preplatu u konverziji nije ništa priznao niti dao od svojega, već su to sve preplate koje su sadržane u preplati temeljem kamatne stope. Kao što je već navedeno u ovoj presudi ništetnost valutne klauzule je utvrđena tek 2018., a 2015. su bile ništetne tek kamatne stope.
94. Stoga tužitelj nije oštećen za preplatu temeljem jednostrano promjenjive kamatne stope i temeljem valutne klauzule prilikom provedene konverzije i stoga ima pravo na povrat svih preplaćenih iznosa koje je utužio ovom tužbom.
95. Ovaj sud posebno ukazuje na izdvojeno mišljenje suca dr.sc. Jadranka Juga u presudi Rev-457/25 od 27. svibnja 2026. koje u završnom dijelu glasi: *"7.4. Potrošač dakle, bez obzira na izvršenu konverziju kredita u valutu EUR i učinke takve konverzije, ima pravo potraživati iznose koje je banka stekla bez osnove zbog primjene ništetnih odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli u CHF, a koji su utvrđeni kao razlika plaćenog u odnosu na ono što je trebalo platiti po početno ugovorenoj kamatnoj*

stopi i početnom ugovorenom tečaju kune u odnosu na CHF (pravo na glavnicu i zatezne kamate), a sve umanjeno za preplatu priznatu i obračunatu u konverziji."

96. Suprotno tvrdnjama tuženika da je teret dokaza na tužitelju da dokaže da je potrošač valja navesti da je teret dokaza upravo na tuženiku dokazati da tužitelj nije bio u konkretnom ugovornom odnosu Ugovora o kreditu potrošač već da je bio trgovac. O ovome je zauzeo i stav VSRH u odluci Rev-18/2018-2 od 26. svibnja 2020.g. u kojoj je navedeno:
97. *"Ako bi se radilo o nekim posebnim okolnostima koje bi isključivale vezanost za pravomoćnu odluku u kolektivnom sporu (npr. da tužitelj nije potrošač nego trgovac), onda je teret dokaza takve činjenice na banci kao kreditoru.*
98. Radi ostvarivanja načela jednakosti u oružju sud je prema prijedlogu stranaka izveo dokaz saslušanjem tužiteljice kao stranke.
99. Tužiteljica saslušana kao stranka je iskazala da je kod tuženika dignula potrošački stambeni kredit u veljači 2006. Namjena kredita je bila za kupnju stambenog objekta, a radi rješavanja stambenog pitanja. Inače je bila klijent PBZ d.d. pa kada joj je trebao kredit otišla je u svoju banku raspitati se za kredit. Prvenstveno je došla u banku podignuti kredit s kojim bi mogla kupiti nekretninu i rješavati stambeno pitanje. Ona nije išla s namjerom da baš digne kredit za valutu CHF već joj je u banci predložen taj kredit kao najpovoljniji za nju jer je u tom trenutku bila najniža kamata i najniži tečaj i u banci su joj objasnili da je to za nju povoljnije nego kredit vezan za valutu euro. Navodi da je ona nakon što je podigla kredit i nakon što je počela otplata u počeku imala anuitete onako kako je to pisalo u Ugovoru, a nakon nekog vremena su ti anuiteti počeli rasti i u narednom razdoblju su anuiteti bili sve veći i veći. Navodi da ona nije imala nikakve mogućnosti pregovarati oko samog kredita ili oko bilo koje odredbe Ugovora o kreditu. Kada je nastala mogućnost konverzije kredita i kada joj je banka to ponudila, ona je svakako prihvatila konverziju jer joj je bilo bitno da joj otplata više nije vezana za CHF koji je bio toliko rizičan i nije znala kako će anuiteti ići gore ili dolje.
100. Koliko je CHF nesigurna valuta, to je shvatila tek tijekom otplate kredita, a prilikom dizanja, ona nije bila upozorena da se radi o visokorizičnoj valuti, da HNB ne štiti tečaj kune u odnosu na valutu CHF. Prepustila se i vjerovala je banci da joj banka nudi nešto što je najbolje za nju. Navodi da je kredit plaćala skoro 9 godina, a po konverziji je ostala jako puno dužna temeljem glavnice. Taj kredit se počeo otplaćivati tek u trenutku nakon što je provedena konverzija i sada ima još 5 godina za otplaćivati da se taj kredit u cijelosti otplati.
101. Sud je u cijelosti prihvatio iskaz tužiteljice saslušane kao stranke.
102. Ocjenom iskaza tužiteljice sud je utvrdio da je priroda i specifičnosti valute švicarski franak poznata bankama, ali ne i prosječnom potrošaču koji ne raspolaže stručnim znanjem, a kako ga banke kao profesionalci o tome ni na koji način nisu informirale, potrošač nije i ne može biti svjestan rizika kojeg preuzima. Stoga je i sama nerazumljivost ugovornih odredaba kojima se glavnica veže za švicarski franak i prema ocjeni ovog suda ozbiljan uzrok značajne neravnoteže u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača i to protivno načelu savjesnosti i poštenja jer banka za taj rizik

zna, ali ga prešućuje te istovremeno za kredit s valutnom klauzulom u švicarskim francima u reklamama nudi najnižu ugovornu kamatu, čime stvara opću klimu da je za potrošače ugovor s valutnom klauzulom u švicarskim francima povoljan i k tome još pojedinačno prilikom pregovaranja o sklapanju ugovora uvjerava potrošače da je švicarski franak sigurna valuta, a često im daje i pojedinačnu procjenu da su kreditno sposobni samo za sklapanje ugovora koji sadrži odredbe kojima se glavnica veže za tečaj švicarskog franka.

103. Tako i prosječnog potrošača i pojedinačnog potrošača izravno navodi na sklapanje ugovora o kreditu s tom, za potrošača, posebno rizičnom valutnom klauzulom.
104. Nuđenjem najniže ugovorne kamate za ugovore u kojima je glavnica vezana za valutu švicarski franak banka na nepošten način potiče potrošače na sklapanje ugovora upravo s valutnom klauzulom u švicarskim francima pri čemu je propuštanje davanja te bitne informacije koja u startu dovodi do znatne neravnoteže na štetu potrošača protivno načelu savjesnosti i poštenja.
105. Radi utvrđivanja visine tražbine tužitelja provedeno je financijsko vještačenje po vještaku FORENZIKA PRIMA d.o.o.
106. Iz nalaza i mišljenja vještaka proizlazi da je predmetni kredit isplaćen dana 28.02.2006.g., da je početno ugovorena kamatna stopa iznosila 4,15 % godišnje i da je srednji tečaj kreditora na datum isplate kredita iznosio 4,674157 kn za 1 CHF.
107. Predmetni kredit je konvertiran dana 28.12.2015.g.
108. Vještak je nadalje našao da je tužitelj tijekom otplate kredita s osnova jednostrano promjenjive kamatne stope preplatio kredit u iznosu glavnice od 18.971,65 kn, a s osnova preplate temeljem valutne klauzule tužitelj je preplatio iznos od 30.917,35 kn.
109. Iznosi preplata su razvidni iz tablica 5 dopunskog nalaza i mišljenja vještaka na stranici 260-288 spisa gdje je navedeno sve u stupcima T rata, T kamata i kamata.
110. Nakon što je vještak izradio prvi nalaz i mišljenje tuženik je stavio primjedbe da je vještak u svojim izračunima primijenio tečajeve HNB-a iako je ugovorena primjena srednjeg tečaja tuženika. Stoga je vještak izradio dopunski nalaz i mišljenje u kojem je preplatu po valuti i kamati te preplatu početne glavnice izračunao primjenom srednjeg tečaja tuženika, nakon čega tužiteljica nije imala primjedaba, a tuženik je ostao kod pravnih prigovora pa je stoga sud nalaz i mišljenje financijski knjigovodstvenog vještaka u cijelosti prihvatio jer je dan temeljem svih relevantnih podataka, tablica kamatnih stopa, izračuna, te sukladno pravilima znanosti i struke.
111. Punomoćnik tužiteljice je po tom provedenom vještačenju uredila tužbeni zahtjev na način da ga je uskladila s utvrđenjima vještaka.
112. Stoga je sud tužiteljici na ime preplate kredita po osnovi preplate zbog primjene jednostrano promjenjive kamatne stope dosudio iznos glavnice od 18.971,65 kn i zbog primjene valutne klauzule dosudio iznos od 30.917,35 kn, sve s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama, a po mjesecima i s dospijećem kako je to navedeno u toč. IV. i V. izreke presude.

113. Kako je tuženik prilikom provođenja konverzije trebao tužiteljici priznati glavnica kredita po početnom otplatnom planu i po početnom tečaju na dan konverzije, te utvrditi da nedospjela glavnica kredita iznosi 163.639,78 kn, a tuženik je prilikom konverzije utvrdio da nedospjela glavnica kredita iznosi 179.847,85 kn, to je tuženik tužiteljici više obračunao glavnica kredita u svoti od 16.207,07 kn na koju preplatu tužiteljica ima pravo. (179.847,85 kn – 163.639,78 kn = 16.207,07 kn). Zbog toga je sud tužiteljici na ime više obračunate nedospjele glavnice kredita dosudio zatraženi iznos od 16.207,07 kn.
114. Konverzija kredita je obračunata sa stanjem na dan 30.09.2015.g., kako to i određuje ZID ZPK/15 pa stoga tužiteljici pripada kamata od 01.10.2015.g. kako je to tužiteljica zatražila.
115. Presuda Općinskog građanskog suda u Zagrebu broj P-8729/19 od 27. siječnja 2022. je ukinuta rješenjem Županijskog suda u Zadru pod brojem GŽ-298/22 od dana 25. lipnja 2024. s zadaćom da prvostupanjski sud utvrdi je li ukupni iznos preplate od 1.606,47 € iskorišten u otplati budućih mjesečnih anuiteta, kako to proizlazi iz sadržaja Dodatka Ugovoru o kreditu, na način da je taj iznos potrebno uračunati u preplaćeni iznos prema pravilima o uračunavanju iz čl. 172. ZOO.
116. S obzirom na navedeno ovaj sud je proveo drugo dopunsko vještačenje sukladno uputi Županijskog suda u Zadru, te je tim vještačenjem od 14.11.2024. precizno utvrđeno koliko iznosi tražbina tužiteljice umanjena za iznos preplate iz Dodatka ugovora o kreditu.
117. Na tu drugu dopunu nalaza i mišljenja stranke nisu imale primjedaba, a tužiteljica je svoj zahtjev postavila sukladno utvrđenjima vještaka iz nalaza od 14.11.2024., time da kamatu na pojedinačne iznose potražuje od 01.01.2014. zato jer iz nalaza i mišljenja financijskog vještaka, odnosno tablice na str. 5 i 6. nalaza proizlazi da iznos pretplate po Dodatku ugovora od 30.09.2015.g. (u visini od 1.606,47 EUR) „pokriva“ obračun kamata na „dug glavnice po razlici kamate“ i „dug glavnice po razlici valute“ sve do 01.01.2014.g. Naime u tablici je „saldo zsk u eur“ naveden, pod datumom 01.01.2014.g., a iznosi 1.613,16 EUR.
118. Radi navedenog, a sukladno stavu drugostupanjskog suda iz ukidne odluke prema kojem je potrebno iznos pretplate po Dodatku ugovora uračunati u preplaćeni iznos na temelju ništetnih ugovornih odredbi prema pravilima o uračunavanju iz čl. 172. ZOO-a, tužitelj u svom tužbenom zahtjevu potražuje zakonske zatezne kamate na preplaćene iznose od 01.01.2014.g. pa nadalje.
119. Stoga je sud tužiteljici temeljem novog vještačenja dosudio po osnovi preplaćenih anuiteta zbog ništetnih odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi iznos od 2.517,97 €, po osnovi preplaćenih anuiteta zbog ništetnih odredbi o valutnoj klauzuli vezanoj za CHF iznos od 4.103,44 €, te po osnovi više obračunate preostale glavnice prilikom sklapanja Dodatka Ugovoru o kreditu iznos od 2.150,93 EUR, a sve s zakonskim zateznim kamatama tekućim od dospijeća svakog pojedinog iznosa pa do isplate.
120. Navedeni iznosi dosuđeni su temeljem odredbe čl. 1111. ZOO-a koja propisuje da sudsko utvrđenje ništetnosti odredbe ima za posljedicu ponovnu uspostavu pravne i činjenične situacije potrošača u kojoj bi se nalazio da takve ništetne odredbe nije bilo.

121. Utvrđenjem ugovorne odredbe ništetnom, potrošač stječe subjektivno pravo na restituciju svih neosnovano mu naplaćenih iznosa od trenutka sklapanja Ugovora, neovisno o tome kada je utvrđeno da je ugovorna odredba ništetna.
122. Naime, u ovoj pravnoj stvari tuženik je nedvojbeno nepošten od samog trenutka naplate, jer je upravo on odgovoran za ugovaranje ništetne odredbe i ta ista odredba je nametnuta potrošaču, bez mogućnosti pregovaranja i izmjene i temeljem takve nepoštene i ništetne odredbe tuženik je neosnovano naplatio novčani iznos.
123. Slijedom toga, odredbom čl. 1115. ZOO-a je propisano da kada se vraća ono što je stečeno bez osnove, moraju se vratiti i plodovi i platiti zatezne kamate i to ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja Zahtjeva. Po shvaćanju ovog suda tuženik je nepošten od dana stjecanja, pa je slijedom toga dužan platiti zatezne kamate od dana stjecanja, tj. od dospijeca svakog pojedinog iznosa pa do isplate.
124. Odluka o kamatama temelji se na odredbi čl. 29. st. 2. ZOO-a i po Odluci o diskontnoj (eskontnoj) stopi HNB-a uvećano za 5 postotnih poena, te prema odredbi čl. 29. st. 2. i 8. Zakona o obveznim odnosima.
- 125.
126. Parnični trošak će se odrediti primjenom Tbr. 52. st. 3. Tarife o nagradama i naknadi troška za rad odvjetnika (NN 138/23), a koja propisuje da kada sud odlučuje o nagradi troškova zastupanja na teret protivne strane primjenjuje tarifu i vrijednost boda koja je na snazi u vrijeme donošenja odluke o parničnom trošku.
127. Odluka o parničnom trošku temelji se na čl. 154 st. 1. ZPP-a, a sastoji se od troška sastava tužbe u iznosu od 100 bodova, troška sastava 7 podnesaka (18.12.2019., 10.02.2020., 23.09.2020., 13.10.2020., 01.02.2021., 03.10.2024. i 14.03.2025.), svako po 100 bodova, troška zastupanja na 7 ročišta (10.02.2020., 01.12.2020., 11.11.2021., 27.01.2022., 17.03.2025., 19.03.2026., 16.09.2026.), svako po 100 bodova, troška sastava odgovora na žalbu od 26.02.2022. u iznosu od 100 bodova, a sve prema Tbr 7/1, Tbr 8/1, Tbr 9/1 i Tbr 46. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika. Vrijednost boda iznosi 2,00 € prema tbr. 54. Odvjetničke tarife.
128. Zbrojeno parnični trošak tužitelja iznosi 1600 bodova / 3.200,00 €.
129. Ovom iznosu pribrojen je trošak 25% PDV-a u iznosu od 800,00 €, trošak uplaćenih predujmova za vještačenje u iznosu od 199,08 €, 132,72 € i 200,00 €. Nadalje pribrojen je trošak pristojbe koja je nastala za tužbu u iznosu od 146,00 €, kao i na raniju prvostupanjsku presudu u iznosu od 146,00 € temeljem Zakona o sudskim pristojbama. Tužiteljici nije dosuđen trošak pristojbe na ovu prvostupanjsku presudu iz razloga što se prema odredbama Zakona o sudskim pristojbama na ponovnu prvostupanjsku odluku ne plaća sudska pristojba na presudu.
130. Tužiteljici je slijedom toga ukupno dosuđen pripadajući parnični trošak u iznosu od 4.823,80 €.

131. Sud je tužiteljici dosudio kamatu na parnični trošak sukladno čl. 151. st. 3. ZPP-a.
132. Radi navedenog odlučeno je kao u točkama I. - IV. izreke ove presude.

U Zagrebu, dana 16. rujna 2026. godine

Sutkinja:
Jesenska Jurić Šojat

POUKA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo žalbe u roku od 15 dana od dana primitka iste. Žalba se podnosi pisano putem ovog suda na Županijski sud.

Dostaviti:

- pun tužitelja
- pun tuženika

Broj zapisa: **9-3088d-3d68e**

Kontrolni broj: **07ebe-a150a-dd687**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.